

trappen van het terras voor het huis, waar groote porceleinen schildpadden de wacht schenen te houden, zag Ming Wei de meesteres van het huis staan, vergezeld van haar dienstmaagd, aan wie hij de overbrenging van zijn dank had opgedragen.

Ming Wei bemerkte dat hun oogen op hem gevestigd waren. Zij glimlachten en spraken samen, alsof hij het onderwerp van hun gesprek was, en hoe verlegen hij ook was, toch vond de jonge man den moed de schoone vrouw op een afstand een groet te brengen. Tot zijn verwondering wenkte de jeugdige dienstmaagd hem naderbij te komen. Hij opende de met scharlaken-roode klimplanten begroeide rustieke tuinpoort, en volgde de groene laan, die naar het terras leidde, vervuld van gevoelens, waarin verrassing en vreugde om den voorrang streden.

Toen hij dichterbij kwam, trad de meesteres het huis binnen, maar de dienstmaagd bleef bij de trappen wachten om hem te ontvangen en zeide toen hij de treden opkwam:

„Heer, mijn meesteres weet, dat ge haar wilt danken voor den kleinen dienst, dien zij mij u onlangs liet bewijzen. Nu verzoekt zij u haar huis te willen betreden; zij kent u van naam en heeft gehoord van uw talenten en nu wenscht zij het genoeg te hebben u welkom te heeten.”

Ming Wei trad bescheiden en verlegen het huis binnen. Geruischloos liep hij over de matten, die even veerkrachtig en zacht waren als het mos in het woud. Toen bevond hij zich in de ontvangzaal, groot en ruim, vervuld van den geur van pas geplukte bloemen. Een heerlijke rust heerschte in het huis. De schaduwen der voorbijvliegende vogels flitsten over de lichtstrepen, die zich door de bamboeblinden op den vloer aftekenden, groote vlinders met vurig gekleurde vleugels dwaalden naar binnen, fladderden een oogenblik om de geschilderde vazen en verdwenen weer in het geheimzinnige, omringende woud. En even geruischloos als de vlinders trad de meesteres van het huis binnen door een andere deur. Zij begroette den jongen man vriendelijk; hij vouwde de handen op zijn borst en boog in een ceremonieelen groet. Zij was langer dan hij vermoed had, en ze was rank en sierlijk als een lotosbloem. In haar ravenzwarte haar waren roomwitte bloesems gevlochten; en bij iedere beweging golfdon kleurschakeeringen door de teere tinten van haar zijden kleed, zooals het licht golft en kleuren tooverd door de ochtendnevelen.

„Als ik mij niet vergis,” sprak zij, toen zij tegenover elkander zaten na de gebruikelijke plichtplegingen gewisseld te hebben, — „is mijn geëerde bezoeker niemand anders dan Tien Chou, bijgenaamd Ming Wei, de opvoeder der kinderen van mijn geëerbiedigden bloedverwant, den gouverneur Tchang. Aangezien de leden van het gezin van gouverneur